

"מאחר שב'עדי יהוה' אסורה גם התעסקות במיסטיקה, הייתי קוראת את ההורוסקופ של 'לאשה' בהיחבא"

תמיד הסתרתני את מי שאני

כלפי חוץ הם נראו ככל המשפחות בבתים. אף אחד לא ידע שבני המשפחה של **יפעת ברכה**, אמנם רשומים כיהודים, אבל משתייכים לקהילת עדי יהוה, כלומר מאמינים במשיחיותו של ישו, לא חוגגים את חגי ישראל ואפילו לא מציינים ימי הולדת. **אחרי שנים של חיים כפולים היא החליטה להפסיק עם הסודות והשקרים**

צפורה רומן | צילום: לינה מיארה

אני זוכרת שאנשים נהגו להתייעץ איתו ולקבל ממנו הכוונה".

● **על מה מבוססים עקרונות הקהילה?**
"מדובר בקהילה משיחית, שאנשיה מאמינים במשיחיותו של ישו (ישו, בפי היהודים). הם מאמינים רק בתנ"ך ובברית החדשה, 'כתבי הקודש' לפי הגדרתם, ולא בתורה שבעל פה. הם מכנים את עצמם 'אנשי האמת' ואת השאר 'העולם', מבדלים את עצמם מהקהילות, הדתות והעמים שסביבם ולא משתתפים בשום דבר שקשור למדינה שבה הם חיים. הם לא מצביעים בבחירות, לא מעורבים בפוליטיקה, לא מתגייסים לצבא, לא עומדים דום בצפייה בימי הזיכרון, לא נקברים בבית קברות יהודי, לא יושבים שבעה, לא מקיימים טקסים יהודיים, ואין אצלם ראש השנה, פסח או שבת".

● **וגם לא חוגגים ימי הולדת.**
"כך לא אירוע זהו אין אכזר בתנ"ך. זה קשור גם לכך שהם מאמינים שבתקופת היוונים ימי הולדת היו מוקדשים לדברים לא מוסריים".

● **איך הילדים משתלבים בחיים האלה?**
"ילדי הקהילה לומדים מינקות את עקרונותיה. מאז שהייתי ילדה קטנה נכחתי באספות שבהן דיברו על העקרונות והאמונות של אנשי הקהילה, ומגיל 7-8 למדתי עם שאר ילדי העדה את 'כתבי הקודש'. אני זוכרת שהקפידו להדגיש בפנינו שאנחנו לא כמו כולם".

● **מה זה אמר בפועל לגבייך?**
"אני זוכרת בילדותי המוקדמת המון בושה,

השנה, בהוצאה עצמית. היום היא בת 42, נשואה לשחר ברכה (שסיים באחרונה את תפקידו כראש רשות התקשוב הממשלתי) ואם לשיירדן (בת 13) וליאיר (בן 11). היא מתגוררת בחולון ומלווה נשים בתהליכי חיים.

חשנו מהחרדים

היא גדלה בבתים כבת זקונים עטור פה באהבה, אחרי אח ואחות גדולים ממנה. "כלפי חוץ היינו משפחה ככל המשפחות, אבל בתוך הבית התנהלו חיים שונים בגלל השתייכותנו לקהילת 'עדי יהוה'. ההורים שלי נולדו באירופה כיהודים ועלו ארצה בילדותם. כל אחד מהם, בדרכו ובזמנו, נחשף לקהילת 'עדי יהוה', והם הכירו במפגשים הקהילתיים. המשפחה שלנו התנהלה על פי עקרונות הקהילה, שאבי היה ממנהיגיה, וכילדה

"היה אסור לחגוג ימי הולדת. לא הדלקנו נרות, לא קיבלנו מתנות, אסור היה להגיד את המילה מזל ובטח לא 'מזל טוב'"

הפעם הראשונה שבה חגגו יום הולדת ליפעת ברכה הייתה כשמלאו לה ארבע. כמדי בוקר ישבו הילדים במעגל, ופתאום נשאה הגננת את עיניה אל יפעת וחייכה חיוך רחב. "אתם יודעים איזה יום היום?", שאלה, "היום יום ההולדת של יפעת שלנו. היום היא בת ארבע, ולכן נחגוג לה בשירים ובריקודים. אמא של יפעת אמרה שהם לא חוגגים בבית יום הולדת, אבל אנחנו נחגוג וניתן לה מתנה", והושיטה מתנה לכלת יום ההולדת ההמומה.

"התכווצתי. השפלתי את העיניים בשתיקה ושמעתי את הלב שלי דופק. הייתי נבוכה ומבוששת. רציתי להיעלם", משחזרת יפעת ברכה את האירוע שערער את עולמה הבטוח. "עד אז לא הכרתי חגיגות מהסוג הזה. בבית שלנו היה אסור לחגוג ימי הולדת. לא הדלקנו נרות על עוגה, לא הבענו משאלה, לא קיבלנו מתנות, אסור היה להגיד בכלל את המילה מזל ובטח לא את צמד המילים 'מזל טוב'. מבחינת 'עדי יהוה', הארגון המשיחי שאלי השתייכה משפחתי, יום הולדת הוא פשוט עוד יום בחיים".

את מה שאירע בגן שמרה מהוריה בסוד. "כבר בגיל הזה הבנתי שאני יכולה לשחק עם המציאות כדי לא להעציב או להרגיז את הוריי. החל מאותה חגיגת יום הולדת בגן למדתי לעשות הפרדה בין שני העולמות שחייתי בהם", היא כותבת בספי' רה המרתק "פוקחת עיניים", שיצא לאור ביולי

